

Comunicacions

Els Reports del Grup Català d'Anellament

Properament sortiran publicats en el Butlletí de Zoologia de la Institució Catalana d'Història Natural, els dos Reports del G C A corresponents al període 1975/77 i 1978/79. Creiem que és un aconeteixement força important per a tots nosaltres, ja que com tots sabeu el "Centro de Migración" de Madrid no publica el seu des de l'any 1972.

Cotxa blava

M. ARLOTT

En referència a aquest tema caldria que a la fi de cada any tots ens enviéssiu, a secretaria (Isabel Martínez), una còpia dels autocontrols que tingueu. Aquests autocontrols han d'ésser, en ocells sedentaris, d'un mínim de 365 dies, i en ocells migrants, tot el signifiqueu un retorn post-migratori.

G C A

L'anellament del Passer domesticus

Fins ara no anellàvem el Passer domesticus per considerar-lo un ocell totalment sedentari i excessivament estudiat. Però, com que això és el que fa tothom, ha arribat un moment en què possiblement sigui una de les espècies menys conegudes quant a dades biomètriques, muda, longevitat... Així és, que us preguem que a partir d'ara, anelleu els ocells d'aquesta espècie com si es tractés de qualsevol altra.

G C A

Control dels ocells recuperats

Que fer davant un control d'un ocell no anellat per nosaltres? Hi ha diverses actituds a prendre. Uns pocs, són partidaris de posar una altra anella a l'ocell, a més a més de la que ja porta, però, per moltes raons, aquesta postura ha estat internacionalment rebutjada. La segona actitud, és la de deixar anar l'ocell tal com l'hem agafat, apunten però, les dades de l'anella originària. La tercera i última, és canviar l'anella original per una de pròpia.

Nosaltres, som partidaris d'aquesta darrera opció, ja que creiem que això el·limina possibles errors a l'hora de llegir i apuntar les dades de l'anella, i per altra part, tal com funcionen actualment la majoria de les Centrals d'anellament, en cas d'un hipotètic control o recuperació posterior, probablement no ens seria comunicat. Així doncs, aquest darrer mètode en certa manera

ens assegura que les dades posteriors d'aquest ocell ens siguin trameses.

Aquest procediment però, té un risc força important que el fa desaconsellable en segons quins casos, ja que de vegades és una mica difícil treure una anella del tars de l'ocell sense fer-li mal, i en tot cas, és sempre una operació que s'ha de fer amb gran cura.

Així, si aquesta operació presenta algun risc o dificultat, és qüestió d'adoptar la segona de les actituds abans esmentades.

G C A

Constitució del CENTRE DE COORDINACIO D'ESTUDIS DE MUDA

S'ha publicat ja una tirada de mil fitxes de muda segons el format utilitzat per l'E U R I N G. S'està preparant també la publicació d'un extens opuscle en el qual s'inclourà gran quantitat d'informació sobre muda d'ocells, així com dels mètodes per codificar i quantificar-la.

Per a qualsevol informació, escriviu al C C E M, Dpt. d'Ornitologia, Museu De Zoologia de Barcelona. Apartat de correus 593.

C C E M

Garses de mar (Haematopus ostralegus) amb anelles de colors

Durant l'any 1979 i 1980, s'ha realitzat una campanya d'anellament de polls de Garse de mar en el Delta de l'Ebre. L'any 1979, es van col·locar una anella metàl·lica al tars de la pota dreta i una anella de plàstic de color blanc a la tibia de la mateixa pota.

L'any 1980, varem col·locar l'anella metàl·lica al tars de la pota dreta, dues anelles de plàstic blanc, una a cada tibia, i una anella de color (blanc blau o verd clar), per sobre de l'anella blanca de la tibia dreta. Aquest codi indica la zona del Delta on va ser anellat el poll.

Agraïrem la col·laboració de tothom que pugui donar alguna informació al respecte.

Anna Motis
Sant Lluis 68
Barcelona-24

Muda dels Làrids

Quedaria molt agraït que m'informéssiu de qualsevol dada, bibliografia, etc, referent a la muda en les espècies: *Larus argentatus*, *Larus fuscus* i *Larus marinus*.

F. Xavier Vilagrasa
Notariat 2
Barcelona-1

Gavià argentat (*Larus argentatus*)

Per tal d'estar realitzant un estudi sobre la biologia i moviments erràtics del Gavià argentat (*Larus argentatus michahellis*) en el Mediterrani ibèric, ens seria de gran interès obtenir les dades que tot seguit detallem:

1. Observacions d'adults i d'inmatsurs durant l'època de cria (abril-maig) fora de les àrees de reproducció (Cap de Creus, Illes Medes, Delta de l'Ebre, Illes Columbretes, Balears, Illa de Terreras (Almeria) i costes Gaditanes.

2. Dades de concentracions post-nupcials d'adults i de joves.

3. Observacions a qualsevol època de l'any, d'exemplars que segueixin cursos fluvials, llacunes o embassaments i cap a l'interior del continent.

4. Dades concretes d'alimentació, en individus aïllats o bé en grups, sempre i quan, tots els components d'aquests tinguin la mateixa actitud i tècnica de caça o pesca. Eviteu les informacions vagues i confuses. Cal indicar la data, localitat, el número d'exemplars i la descripció detallada de la forma d'alimentar-se i de les matèries de les quals es nodreix. (Exemples: alimentant-se amb deixalles de peix a la platja, capturant un ocell en vol, seguint un pesquer, o bé, en unes escombreries menjant deixalles, etc.

5. Si és possible, extraieu l'estómac sencer de cadàvers adults o de joves en bon estat, introduïu-los en un pot petit amb formol i feu-lo arribar a l'adreça a baix indicada.

6. Quan es trobin ocells anellats, cal enviar les dades que en ella consten al Grup Català d'Anellament.

Agraïm la vostra col·laboració.

F. Xavier Vilagrasa
Enric Carrera
Notariat 2
Barcelona-1

L'anellament de Rapinyaires

EL CENTRE DE RECERCA I PROTECCIÓ DE RAPINYAIRES creu interessant fer avinent als anelladors del G C A, els motius pels quals recomana no anellar rapinyaires feréstegues. (aquesta mesura ja ha estat presa pels anelladors aragonesos).

En primer lloc l'interès i l'eficiència d'aquest tipus d'anellament és pràcticament nul·la, pel fet d'ésser baixíssim el número de recuperacions que es tenen. Fins ara, el G C A ha obtingut únicament recuperacions de rapinyaires rehabilitades, procedents de Centres de Recuperació. Això, si ho afegim a l'enorme risc al que son sotmesos els pollets anellats en el niu, o els adults que són capturats mitjançant paranys, fa que hom cregui perillós per a les rapinyaires el seu anellament, a més de trobar-lo poc efectiu.

Quan es baixa a un niu de rapinyaires situat en una cinglera, el temps obligat de permanència -normalment llarg- fa perillar la vida del pollet -sobretot si és petit- per les condicions atmosfèriques, ja que els seus progenitors, esverats com queden, triguen a tornar al niu.

Si els pollets estan força crescuts ens exposem a que es llencin del niu. Això, malauradament, en sabem casos ben concrets. Per altra banda, quan hom baixa a un niu situat en un cingle poden desprendre's troços de roca, alguns dels quals poden afectar l'estructura del niu, si aquesta sobresurt de la paret, o fins i tot, arribar a ferir algun poll.

Sense arribar a aquest extrem, el fet de què el pollet o pollets vegin baixar rocs, una corda i finalment l'anellador, augmenta molt el risc de que es llencin al buit. A més, quan l'anellador arriba al niu, ha d'assegurar la seva posició per poder dur a terme la seva tasca. Així, moltes vegades ha d'asseure's al niu o agafar-s'hi, per poder agafar els pollets, fent perillar l'estructura del niu, o bé, fent-lo desprendre si aquest no està en un lloc gaire estable. El falcó pelegrí, de vegades, fa el niu en cúmuls de terra d'algun racó del penya-segat, i per tant qualsevol moviment brusc -normal si tenim en compte que l'anellador està penjat d'una corda- pot derribar la fràgil estructura, pensada i feta pel pes d'unes rapinyaires, no pas d'un homínid.

En nius situats en arbres, els perills són també enormes, degut a què el sol fet de pujar-hi fa que el niu es mogui considerablement, fent-lo perillar, tant a ell com als seus ocupants. Tan l'Astor, com l'Esparver i l'Aligot es llencen del niu si són ja grandets, així es poden perdre entre la vegetació o bé ferir-se.

A part d'aquestes consideracions, hi ha les relatives al fet de què una rapinyaire dugui una anella. Si es tracta d'una espècie que té els tarsos plumats, entre la pota i l'anella se li poden acumular porqueries les quals poden arribar a produir una infecció. En espècies de tars nu, el fet de dur una anella pot produir-li alguna ferida, durant les lluites que té amb les seves preses.

Tot això, i el fet de la feble població de la majoria d'espècies, sobretot a Catalunya, fa que defensem aquesta postura, pel bé de les rapinyaires.

Alex de Juan

CENTRE DE RECERCA I PROTECCIO DE RAPINYAIRES

